

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 10Sžso/17/2016
Identifikačné číslo spisu: 7012200062
Dátum vydania rozhodnutia: 20.06.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Zuzana Ďurišová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:7012200062.6

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zuzany Ďurišovej a členov senátu JUDr. Jany Hatalovej, PhD. a JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD. v právnej veci žalobkyne: W. B., narodená dňa XX.XX.XXXX, B., právne zastúpenej: IURISTICO s.r.o., advokátska kancelária, Štefánikova 26, Košice, proti žalovanému: Ústredie práce, sociálnych vecí a rodiny, Zádielska 2, Košice, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. AA/2011/04297 zo dňa 02.11.2011, na odvolanie žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 7S/11/2012-159 zo dňa 28. januára 2016, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 7S/11/2012-159 zo dňa 28. januára 2016 m e n í tak, že rozhodnutie žalovaného č.: AA/2011/04297 zo dňa 2. novembra 2011 z r u š u j e a vec mu v r a c i a na ďalšie konanie.

Žalovaný j e p o v i n ý nahradiť žalobkyni na účet jej advokáta trovy konania z titulu zaplatených súdnych poplatkov vo výške 136 Eur.

Odôvodnenie

Krajský súd napadnutým rozsudkom podľa ustanovenia § 250j ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej len „O.s.p.“) zamietol žalobu žalobkyne, ktorou sa domáhala preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. AA/2011/04297 zo dňa 02.11.2011. Žalovaný týmto rozhodnutím potvrdil rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa č. KE2/2011/25005/1 zo dňa 27.09.2011, ktorým bola žalobkyni uložená povinnosť vrátiť peňažný príspevok na úpravu bytu vo výške 4.123,14 Eur. Náhradu trov konania žalobkyni krajský súd nepriznal.

V dôvodoch rozhodnutia prvostupňový súd uviedol, že zistil, že nebol daný dôvod na zrušenie rozhodnutia žalovaného, neopakoval už pasáže textu napadnutého rozhodnutia a mal za úlohu odstrániť vadu nepreskúmateľnosti rozhodnutia odvolacím súdom. Uviedol, že žalobkyňa, aj keď je občiankou s ťažkým zdravotným postihnutím, v oblasti komunikácie nemá sociálne dôsledky, má obmedzenú pohybovú schopnosť, ale nemá rozpoznávacíe ťažkosti, resp. problémy s pamäťou a pod., ako sa to snaží žalobkyňa uvádzať.

S poukazom na ustanovenie § 250i ods. 1 O.s.p., uviedol, že vykonal nevyhnutné dokazovanie v intenciách citovaného zákona, dvakrát vypočul žalobkyňu a teraz pôsobiacu pracovníčku ÚPSVáR MVDr. V. Z vyššie uvedenej výpovede potom vyvodil, že správny orgán na základe predloženej predfaktúry ako aj konečnej faktúry, po vykonanom šetrení u žalobkyne pred aj po vykonaní prác vyplatil žalobkyni požadovanú sumu, 4.123,14 EUR dňa 14.01.2008 v sume vtedajších 118.796,- Sk a dňa 5.418,- Sk, t. j. 124.214,-Sk s tým, že žalobkyňa osobne doniesla na ÚPSVáR obidve faktúry, teda aj konečnú faktúru, a to už v čase, keď práce boli ukončené a počas vykonávania týchto prác vedela, že ich nevykonávala firma TIROSTAV s.r.o., čo potvrdzuje jej výsluch v trestnom konaní (nachádzajúci sa na č.l. 47 trestného spisu). Z tejto výpovede vyvodil krajský súd právny záver, že žalobkyňa vôbec nevedela, s kým sa budú vykonávať rekonštrukčné práce, ako to uvádza v podanej žalobe.

Poznamenal, že je pravdou, že p. F. doniesol faktúru od p. N., aby mohli byť zdokladované vykonané práce, avšak podľa názoru súdu uvedené slúžilo iba na to, aby žalobkyňa mohla dostať doplatok k už poskytnutému príspevku na základe predfaktúry, lenže žalobkyňa nebola spokojná s vykonanými prácami a preto sa obrátila na Slovenskú obchodnú inšpekciu.

Mal za to, že ak bola žalobkyňa podnietená zo strany iných osôb (ak ide o osoby N. -F.) na poskytnutie peňažného príspevku od ÚPSVáR, ako to tvrdí v žalobe, potom tieto osoby, ktoré manipulovali s dokladmi na nákup materiálu, aj za účelom vystavenia sporných faktúr, potom, žalobkyňa po odstúpení od realizácie prác firmou TIROSTAV, s.r.o. mala žiadať o vydanie týchto dokladov.

Súd prvého stupňa dodal, že pre účely skúmania naplnenia zákonných ustanovení §§ 103 ods. 1, § 104 ods. 1 písm. a/, b/, ods. 2 vtedy platného z. č. 195/1998 Z. z. o sociálnej pomoci, v znení neskorších predpisov je potrebné skúmať, či žalobkyňa pri svojej vedomostnej úrovni mohla z okolností predpokladať, či práce na základe vystavených faktúr skutočne bude realizovať firma TIROSTAV, s.r.o.

K vyhodnoteniu žalobných námietok žalobkyne, aj v kontexte s podaním na SOI krajský súd uviedol, že žalobkyňa komunikovala iba s p. F., s p. F., s firmou, ktorá vystavila faktúry už vôbec nie, teda vzhľadom na svoje rozumové schopnosti musela vedieť, že faktúry, ktoré majú byť vo vzťahu k poskytnutým peňažným príspevkom vo vzťahu k štátu zúčtovateľné a ktoré sa nevystavili pod menom F. alebo F., nemôžu byť akceptovateľné. Iná otázka je, ako konal samotný úrad pri miestnom zisťovaní vo vzťahu k vyúčtovaným nákladom v predmetných faktúrach, čo v danom rozsahu dokazovania má iba ten následok, či vrátenie celej sumy je opodstatnené proti objemu vykonaných prác. Objem vykonaných prác však nebol uskutočnený fakturujúcou firmou, súd preto nevylúčil, že časť použitých finančných prostriedkov mohla byť použitá v súvislosti s poskytnutým príspevkom, avšak z neho nie je zrejmé, či za daného stavu je splnená podmienka na vrátenie aj v jeho časti podľa ustanovenia § 104 ods. 1 písm. a/ vtedy platného zákona č. 195/1998 Z. z. o sociálnej pomoci v znení neskorších predpisov.

Súd v ďalšom zaujal stanovisko, že žalobné dôvody žalobkyne o jej nevedomosti, jej zlom zdravotnom stave neobstoja, pretože žalobkyňa vedela, že stavebné práce nebude vykonávať firma TIROSTAV s.r.o., mala vedomosť o tom, že práce boli vykonané blízkymi osobami p. F., čo bolo vyhodnotené v samotnom trestnom konaní po výsluchu ďalších obvinených p. F., N. a D. V..

Súd mal za pravdivú žalobnú námietku, že žalobkyňa bola podnietená na podanie žiadosti o finančný príspevok na ÚPSVáR inými osobami, avšak uvedená žiadosť bola podaná v jej mene, na jej adresu bola poštovou prepravou aj doručovaná výplata poskytnutých finančných príspevkov, teda v plnej miere aj zodpovedá za ich použitie a spôsob preukázania. Žalobkyňa je spôsobilá na právne úkony, jej zdravotné postihnutie sa vzťahuje na oblasť mobility, preto sa súd nestotožnil so žalobnou námietkou, že zdravotný stav žalobkyni neumožnil rozpoznať, resp. zistiť, kto vlastne práce u nej vykonáva. Z uvedeného dôvodu sa súd nestotožnil ani so žalobnou námietkou, že žalobkyňa nemohla vedieť, že práce u nej nevykonávajú pracovníci TIROSTAVU s.r.o..

Krajský súd ďalej uviedol, že je sporné zaujímať stanovisko k tomu, či žalobkyňa nevytlákala túto finančnú pomoc od štátu, keď v trestnom konaní sa ku všetkému priznala. Na pojednávaní konanom dňa 28.01.2016 už zmenila svoju výpoveď, že finančné prostriedky dala p. N., čo nezodpovedá výpovediam nachádzajúcim sa v trestnom spise. Výpoveď žalobkyne na pojednávaní konanom dňa 28.1.2016 podľa súdu prvého stupňa vyznieva pochybne, keď uviedla, že v trestnom konaní mala odpovedať na všetky otázky „áno“.

Aj napriek tomu, že súd uznal žalobnú námietku, že žalobkyňa nevytlákala finančné prostriedky od ÚPSVáR, no zamlčala skutočnosť, že práce v jej byte nebude vykonávať firma TIROSTAV, čo zodpovedá ust. § 104 ods. 1 písm. b/ cit. zákona o sociálnej pomoci. Ohlasovacia povinnosť na zmenu skutočnosti vyplýva zo zákona (ust. § 103 ods. 1), žalobkyňa nie je negramotná, čítať a písať vie, rozhodnutie o priznaní peňažného príspevku prevzala do vlastných rúk, kde bola poučená, že je povinná vyúčtovať poskytnutý peňažný príspevok. Ak mohla napísať sťažnosť, resp. žiadosť o prešetrenie na SOI, obdobne mohla aj ÚPSVáR oznámiť skutočnosti jej známe pri výkone stavebných prác a poukázať na zmenu, ktorá nastala po vystavení faktúr. Z uvedeného mal súd za zrejmé, že žalobkyňa nekonala v súlade s ust. § 104 ods. 1 zákona o sociálnej pomoci.

Krajský súd poukázal na Správu č. 8/2010 - NFK VK ÚPSVáR o výsledku následnej finančnej kontroly zo dňa 11.04.2011, ktorá potvrdzuje, že žalobkyňa poskytnutú sumu príspevku nevyúčtovala do jedného mesiaca od skončenia úpravy bytu, z uvedeného dôvodu bola vyzvaná na predloženie vyúčtovania výzvou zo dňa 21.10.2008. Vyúčtovanie vôbec nebolo predložené, teda nie je zrejmé, kto prevzal finančné prostriedky štátu pri vykonávaní úpravy bytu u žalobkyne, ani v akom rozsahu.

Uviedol, že námietka v žalobe, že práce boli vykonané, čo zodpovedá nejakej stavebnej úprave, ale nie je zrejmé, kto v skutočnosti tieto práce vykonal. Práve v čase, keď žalobkyňa odniesla predfaktúru a konečnú faktúru na ÚPSVáR, táto podmienka splnená bola, pretože firma TIROSTAV, s.r.o. tieto faktúry vystavila. Neurobila však vo vlastnom mene tieto práce a nebolo ani v trestnom, ani v tomto konaní preukázané, že práce boli vykonané napr. v subdodávke inou stavebnou firmou, ktorá má k tomu oprávnenie.

Na tvrdenie právneho zástupcu žalobkyne na pojednávaní konanom dňa 28.1.2016, že je potrebné uznať vystavené faktúry TIROSTAVU, s.r.o., krajský súd reagoval argumentom, že na to nie je daný žiadny zákonný podklad, okrem iného tieto faktúry boli aj stornované z účtovnej evidencie TIROSTAVU s.r.o., čo bolo potvrdené v trestnom konaní (č. l. 221, 230 obžaloby).

V ďalšom zdôraznil, že príspevky štátu pri akejkoľvek výpomoci občanovi tejto republiky sú zúčtovateľné účtovné doklady, podľa presne stanovených zákonných pravidiel a ich nedodržanie má za následok, že takýto príspevok, ktorý pri zúčtovaní jeho žiadateľ nevie preukázať, komu bol odovzdaný, ako sa s ním naložilo a či rozsah požadovanej práce, na základe neho bol skutočne vykonaný osobou na to oprávnenou, spôsobuje nezúčtovateľnosť v poskytnutom rozsahu, preto ak správne orgány v tomto konaní žiadajú príspevok vrátiť, keď žalobkyňa nie je schopná dokladovať vykonané práce, ani sa iným spôsobom brániť, napr. iným dokladom preukázať výkon prác, neostáva nič iné, iba žalobu opakovane zamietnuť.

Administratívny spis žalovaného, spolu s obsahom prvostupňových rozhodnutí vo veci poskytovaného kompenzačného príspevku potvrdzoval všetky okolnosti zodpovedajúce tomu, že k vráteniu tohto príspevku bolo potrebné pristúpiť kvôli nezdokladovaniu ani rozsahu vykonaných prác, ani subjektov, ktoré pri tejto činnosti pracovali, rozsahom výroku rozsudku trestného konania vo vzťahu k žalobkyne bol v tomto konaní súd viazaný, preto nebol daný dôvod na zrušenie rozhodnutia súdu pre „nezodpovedané otázky“, ale vec bola spôsobilá na vrátenie žalovanému na vykonanie rozsiahleho dokazovania, ktoré O.s.p. pre súd v tomto smere nepripúšťa. Súd ešte poznamenal, že pri všetkých rozhodnutiach súdu bol pripojený aj trestný spis sp. zn. 7 T 93/2010.

Žalobkyňa v zákonom stanovenej lehote odvolaním napadla rozhodnutie krajského súdu v celom rozsahu

z dôvodov, že napádaný rozsudok súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia [§ 205 ods. 2 písm. f) O. s. p.], v konaní došlo k vadám podľa § 221 ods. 1 [§ 205 ods. 2 písm. a) O. s. p.], a to najmä nepreskúmateľnosťou rozsudku pre nezrozumiteľnosť a nedostatok dôvodov [§ 221 ods. 1 písm. f) O. s. p.], došlo k inej vade, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci [§ 205 ods. 2 písm. b) O. s. p.], súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav, pretože nevykonal navrhnuté (odvolacím súdom uložené) dôkazy na zistenie rozhodujúcich skutočností [§ 205 ods. 2 písm. c) O. s. p.] a súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov aj k nesprávnym skutkovým zisteniam [§ 205 ods. 2 písm. d) O. s. p.).

V ďalšom poukázala na záväznosť rozhodnutí najvyššieho súdu Slovenskej republiky (uznesenie zo dňa 9. apríla 2013, sp. zn. 4Sžso/6/2013, uznesenie zo dňa 30. novembra 2015, sp. zn. 10Sžso/80/2014), ktorými zrušil predchádzajúce rozhodnutia súdu prvého stupňa a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Pokiaľ krajský súd pokynom odvolacieho súdu porozumel tak, že mu odvolací súd uložil vykonať rozsiahle dokazovanie (rozhodujúce dôkazy), bolo jeho povinnosťou tieto dôkazy vykonať. Ak tak nepostupoval a výslovne odmietol postupovať, porušil tým zákon, pričom táto skutočnosť je sama osebe dostatočným dôvodom pre zrušenie napádaného rozsudku krajského súdu.

Pokiaľ krajský súd dospel k záveru, že „nebol daný dôvod pre zrušenie rozhodnutia súdu pre 'nezodpovedané otázky', ale vec bola (a potom zrejme ešte stále i je) spôsobilá na vrátenie žalovanému na vykonanie rozsiahleho dokazovania“, potom mal v súlade s uvedeným názorom a za dostatočného odôvodnenia, rozhodnutie žalovaného zrušiť a vec mu vrátiť na nové konanie a rozhodnutie (a na vykonanie rozhodujúcich dôkazov, ktoré v konaní žalovaného správneho orgánu neboli realizované alebo boli realizované nedostatočne). Pokiaľ krajský súd uzavrel, že vec bola zrelá na vrátenie veci žalovanému na doplnenie dokazovania, potom výrok rozsudku o zamietnutí žaloby (a iné časti odôvodnenia) s uvedeným odôvodnením nekorešponduje s tým, že pokiaľ výrok rozhodnutia nezodpovedá jeho odôvodneniu (v danom prípade podľa § 250j ods. 2 písm. c) O. s. p. mal byť celkom zrejme opačný), potom rozsudok krajského súdu je nepreskúmateľný pre nezrozumiteľnosť. Nepreskúmateľnosť prvostupňového rozsudku však žalobkyňa videla aj v ďalších častiach odôvodnenia.

Dodala, že zistenie skutkového stavu žalovaným bolo nepostačujúce, resp. rozhodnutie žalovaného je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov a ako také malo byť súdom podľa § 250j ods. 2 písm. c), resp. písm. d) O. s. p. zrušené. Pokiaľ za takých okolností prvostupňový súd naopak žalobu proti tomuto rozhodnutiu zamietol (§ 250j ods. 1 O. s. p.), jeho rozhodnutie je opäť nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť a nedostatok dôvodov [§ 205 ods. 2 písm. a) O. s. p.], prípadne i právne nesprávne (§ 205 ods. 2 písm. f) O. s. p.).

Poukázala na to, že už v odvolaní v správnom konaní, ako aj v žalobe pomerne obsérne vysvetľovala, prečo nemohla mať vedomosť o tom, kto realizoval stavebné práce v jej byte, a ani tomu nemala dôvod pripisovať žiaden význam v súvislosti s protiprávnosťou čerpaného príspevku. Podstatné je, že práce v byte vykonané boli, čo zistili aj zamestnanci správneho orgánu prvého stupňa.

Mala za to, že žalovaný pristúpil k poskytovaniu príspevku a riešeniu problémov žalobkyne s dodávkou prác, ktoré jej mali slúžiť na zmiernenie jej postihnutia spôsobom, ktorý je celkom zrejme v rozpore s účelom právnej úpravy a celkom evidentne proti nej. Namiesto toho, aby jej reálne pomohol, pričom príspevok na rekonštrukciu bytu je len jedným z prostriedkov pomoci takto postihnutým osobám, a nevyužil ani možnosti podľa všeobecného predpisu o správnom konaní, jej naopak poškodil (a navyše voči nej inicioval trestné stíhanie, v ktorom ako osoba zvlášť zraniteľná z povahy diagnózy a zrejme i veku tlaku orgánov zle odolávala, a nechala si vsugerovať, že je delikvent a o čom všetkom vraj v čase poskytovania príspevku vedela). Poruchy vyjadrovania, zapamätania či celkovo vnímania a rozhodovania sú súčasťou diagnózy žalobkyne, hoci sa táto pre ostatné osoby prejavuje najmä poruchami na fyzickej úrovni. Takéto dôsledky by mali orgány pracujúce na úseku sociálnej pomoci byť pripravené predvídať a na ne adekvátne reagovať; rovnako ako pracovať so skutočnosťou, že prichádzajú do kontaktu s jednoduchými, starými a slabými osobami, ktoré o rozsahu pomoci, ktorú potrebujú a môžu po práve dostať, ani nemajú predstavu. Žalovaný voči žalobkyňe nebol schopný zreteľne, preukázateľne a vopred

formulovať, čo presne od nej očakáva a s akými dôsledkami.

Poukázala na to, že nie je možné bez ďalšieho vychádzať z odsúdenia žalobkyne, ktoré bolo amnestované na základe čl. I rozhodnutia prezidenta Slovenskej republiky č. 1/2013 Z. z. o amnestii. V žiadnom prípade nebol samoúčelný ani poukaz na diagnózu žalobkyne, ktorá v sebe zahŕňa i oslabenie pamäťových, rozpoznávacích i vyjadrovacích schopností; žalobkyňa podľahla tlaku a presviedčaniu orgánov činných v trestnom konaní, v ktorom jej nebol poskytnutý obhajca a voči schválenej dohode o vine a treste sa už nemala možnosť brániť. Ani keby v čase podania žiadosti a poskytnutia príspevku bola vedela (nie až následne), že práce bude realizovať (prípadne sčasti realizovať) iná, než fakturujúca osoba, trestného činu sa a priori nemohla dopustiť.

Prvostupňový súd tak mal aplikovať voči žalobkyni v tomto konaní obdobu beneficio cohaesionis a nepovažovať rozsudok o schválení dohody o vine a treste voči žalobkyni za rozhodujúci a pre túto vec záväzný. Navyše rozhodujúce skutočnosti pre možnosť vydania rozhodnutia o vrátení príspevku sú v zákone o sociálnej pomoci zakotvené svojbytné a podmienky pre vydanie tohto rozhodnutia musia byť naplnené kumulatívne a skúmané príslušnými správnyimi orgánmi a správnyimi súdmi. Pri posudzovaní uvedených podstatných otázok krajský súd veľmi pravdepodobne vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia [odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. f) O. s. p.], uvedené však nie je možné zistiť jednoznačne pre nezrozumiteľnosť a protirečivosť jeho rozhodnutia. Evidentná protirečivosť uvedeného prieskumného postupu súdu a jeho uvažovania je prejavom základnej logickej nedostatočnosti, nesprávneho právneho posúdenia i istej nevhodnej zaujatosti pri riešení uvedenej veci.

Súd prvého stupňa tiež ignoroval právny názor odvolacieho súdu, čo má obsahovať výrok napadnutého rozhodnutia správnych orgánov. S touto okolnosťou sa súd prvého stupňa nevysporiadal, hoci pre vadu výroku bolo potrebné rozhodnutie správnych orgánov zrušiť.

Súd prvého stupňa vytkol žalobkyni, že nespĺnila notifikačnú povinnosť podľa § 63 ods. 8 cit. zákona. Toto vyúčtovanie sa však uskutočnilo - (konečná) faktúra bola správnemu orgánu doložená (ved' na tom základe bol príspevok aj zvýšený rozhodnutím zo dňa 6. marca 2008), a to po miestnom šetrení uskutočnenom správnyimi orgánmi prvého stupňa, na ktorom správny orgán zistil, že práce v byte žalobkyne boli uskutočnené. K záveru, že rekonštrukčné práce v byte žalobkyne nikto nerealizoval, nedospeli ani konajúce trestné orgány (vo veci žalobkyne, ani vo veci spoluobvinených), práve naopak. Takýto záver teda nemá oporu vo vykonanom dokazovaní (§ 205 ods. 2 písm. d) O. s. p.), ale najmä nesúvisí s povinnosťou vrátiť príspevok, resp. túto súvislosť žalobkyňa nevidela. Samotné vyúčtovanie totiž nevyhnutne nasleduje až po uskutočnení stavebných prác. Podmienky pre poskytnutie príspevku sa však skúmajú k momentu pred ich uskutočnením. Taktiež neexistuje predpis, ktorý by určoval, že osoba vystavujúca doklad o cene musí úpravu bytu aj vykonať (a napr. subdodávka je v obchodných vzťahoch prípustným spôsobom realizácie záväzku zo zmluvy o dielo). Pripomenula, že i trestné orgány uzavreli voči spoluobvineným, že pre ratio právnej úpravy poskytovania uvedených príspevkov je jedno, kto realizoval rekonštrukčné práce financované z príspevku na úseku sociálnej pomoci, keď tieto práce realizované boli.

Záverom dodala, že vždy je potrebné dbať na účel právnej úpravy a skúmať, či tento účel právnej úpravy bol, prípadne mohol byť naplnený. Uvedené platí o to viac v prípade osôb oslabených chorobou, ktorým majú príspevky sociálnej pomoci pomôcť, a nie ich nalákať a potom na základe formalistického výkladu zákona (reprobvaného i samotným ústavným súdom) im všetko vziať. Na predmetný účel právnej úpravy nedbal vo svojom postupe žalovaný správny orgán, ani krajský súd. Preto je nútená výslovne poukázať i na to, čo by inak vo vyspelej spoločnosti a právnom štáte malo byť zrejmé, že správne orgány sociálnej pomoci majú slúžiť občanom a nie opačne, a majú tak naplňovať svoje spoločnosťou určené a v zákone rámcovo vyjadrené poslanie. A ak už to nemal na pamäti orgán verejnej správy, je potrebné, aby toto poslanie naplnili orgány správneho súdnictva a učinili tým postihnutým aspoň s odstupom času konečne zadosť, a to z morálneho hľadiska i z hľadiska finančných dopadov.

Vzhľadom na vyššie uvedené navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok krajského súdu

zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Žalovaný vo vyjadrení k podanému odvolaniu uviedol, že trvá na svojom vyjadrení číslo AA/2011/04297, AA/2013/00701-1 zo dňa 04.09.2013 k žalobe žalobkyni týkajúcej sa preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. AA/2011/04297 zo dňa 02.11.2011, ktoré považuje za správne a vydané v súlade s platnými právnymi predpismi. Preto navrhol, aby najvyšší súd rozsudok krajského súdu potvrdil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo bez nariadenia pojednávania v súlade s § 250ja ods. 2 O.s.p. a jednomyseľne dospel k záveru, že rozsudok krajského súdu je potrebné zmeniť tak, že rozhodnutie žalovaného sa zrušuje a vec sa mu vracia na ďalšie konanie. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 20.06.2017 po tom, čo deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli a internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (www.nsud.sk) najmenej päť dní vopred (§ 156 ods. 1 a 3 O.s.p.).

Podľa § 244 ods. 1 O.s.p. v správnom súdnictve súdy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov preskúmajú zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy. Pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia súd skúma, či žalobou napadnuté rozhodnutie je v súlade s právnym poriadkom Slovenskej republiky, t. j. najmä s hmotnoprávnymi a procesnými administratívnymi predpismi.

V intenciách ustanovenia § 244 ods. 1 O.s.p. súd preskúma aj zákonnosť postupu správneho orgánu, ktorým sa vo všeobecnosti rozumie aktívna činnosť správneho orgánu, podľa procesných a hmotnoprávných noriem, ktorou realizuje právomoc stanovenú zákonmi. V zákonom predpísanom postupe je správny orgán oprávnený a súčasne aj povinný vykonať úkony v priebehu konania a ukončiť ho vydaním rozhodnutia, ktoré má zákonom prepísané náležitosti, ak sa na takéto konanie vzťahuje zákon o správnom konaní.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací primárne v medziach odvolania preskúmal rozsudok, ktorým krajský súd zamietol žalobu na preskúmanie rozhodnutia žalovaného, a preto odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu, ako aj rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu a konanie im prechádzajúce, najmä z toho pohľadu, či sa súd prvého stupňa vysporiadal so všetkými námietkami uvedenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného správneho orgánu.

Je nutné zdôrazniť, že podľa ustálenej súdnej judikatúry (najmä nález Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. II ÚS 127/07-21, alebo rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 6Sžo 84/2007, sp. zn. 6Sžo 98/2008, sp. zn. 1Sžo 33/2008, sp. zn. 2Sžo 5/2009 či sp. zn. 8Sžo 547/2009) nie je úlohou súdu pri výkone správneho súdnictva nahradzovať činnosť správnych orgánov, ale len preskúmať zákonnosť ich postupov a rozhodnutí, teda to, či oprávnené a príslušné správne orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených žalobou rešpektovali príslušné hmotnoprávne a procesnoprávne predpisy.

V takto vymedzenom rámci prieskumu a po preverení riadnosti podmienok vykonávania súdneho prieskumu rozhodnutí správneho orgánu Najvyšší súd Slovenskej republiky zdôrazňuje, že podstatou súdneho odvolania proti rozsudku krajského súdu ako aj žaloby, ktorou sa žalobkyňa domáhala preskúmania rozhodnutia žalovaného, je otázka správneho zistenia rozhodujúcich skutočností a dostatočného rámca podkladov pre naplnenie zásady materiálnej pravdy v ďalšom procese aplikácie hmotného práva.

Podľa § 63 ods. 11 zákona č. 195/1998 Z. z. o sociálnej pomoci (ktorý treba aplikovať v danom prípade), peňažný príspevok na úpravu bytu, rodinného domu alebo garáže sa poskytuje na základe dokladu o cene úpravy bytu, rodinného domu alebo garáže vyhotoveného právnickou osobou alebo fyzickou osobou, ktorej predmetom činnosti je vykonávanie úprav a ktorá má na túto činnosť

oprávnenie.

Podľa § 103 ods. 1 zákona o sociálnej pomoci, občan, ktorému sa poskytuje sociálna služba, peňažný príspevok na kompenzáciu alebo peňažný príspevok za opatrovanie, je povinný písomne ohlásiť príslušnému orgánu, obci, samosprávnemu kraju alebo zariadeniu sociálnych služieb, ktoré vo veci rozhodli, do ôsmich dní zmeny v skutočnostiach rozhodujúcich na trvanie nároku na sociálnu službu, peňažný príspevok na kompenzáciu alebo peňažný príspevok za opatrovanie, na ich výšku a výplatu alebo poskytovanie.

Podľa § 104 ods. 1 zákona o sociálnej pomoci, občan, ktorému sa poskytuje peňažný príspevok na kompenzáciu alebo peňažný príspevok za opatrovanie je povinný vrátiť peňažný príspevok na kompenzáciu alebo peňažný príspevok za opatrovanie alebo jej časť odo dňa, od ktorého nepatrili vôbec alebo v poskytovanej výške, ak

- a) nespĺnil niektorú uloženú povinnosť a prijímal peňažný príspevok na kompenzáciu alebo peňažný príspevok za opatrovanie alebo jej časť, hoci vedel alebo musel z okolností predpokladať, že sa vyplácajú neprávom alebo vo vyššej sume, ako patrili,
- b) vedome spôsobil, že peňažný príspevok na kompenzáciu alebo peňažný príspevok za opatrovanie alebo jej časť sa vyplatila neprávom alebo vo vyššej sume, ako patrili.

Podľa § 104 ods. 2 zákona o sociálnej pomoci, povinnosť uvedená v odseku 1 platí najmä vtedy, ak občan nespĺnil ohlasovaciu povinnosť, peňažný príspevok na kompenzáciu alebo peňažný príspevok za opatrovanie vylákal alebo zamlčal niektorú rozhodujúcu skutočnosť.

Predmetom odvolacieho konania bolo preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. AA/2011/04297 zo dňa 02.11.2011, ktorým žalovaný potvrdil rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa a odvolanie žalobkyne zamietol.

Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny Košice (ďalej len „správny orgán prvého stupňa“) rozhodnutím č. KE2/2011/25005/1 zo dňa 27.09.2011 (ďalej len „prvostupňové správne rozhodnutie“ alebo „rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa“) uložil žalobkyňi povinnosť vrátiť peňažný príspevok na úpravu bytu vo výške 4.123,14 Eur podľa § 65 ods. 19 zákona č. 447/2008 Z. z. o peňažných príspevkoch na kompenzáciu ťažkého zdravotného postihnutia (ďalej len „zákon o peňažných príspevkoch“) a § 104 ods. 1 písm. b/, ods. 2 a ods. 3 zákona č. 195/1998 Z. z. o sociálnej pomoci (ďalej len „zákon o sociálnej pomoci“), ktorý jej bol priznaný na základe právoplatného rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu č. 2008/28170-1 zo dňa 09.01.2008 v sume 3.943,30 Eur a rozhodnutím prvostupňového správneho orgánu č. 2008/28170-2 zo dňa 06.03.2008 bol zvýšený na sumu 4.123,14 Eur. Rozhodnutie odôvodnil tým, že žalobkyňa vedome spôsobilá, že peňažný príspevok na kompenzáciu sa priznal a vyplatil neprávom, pretože už v čase predloženia predfaktúry a faktúry vedela, že spoločnosť TIROSTAV spol. s.r.o. nebude vykonávať práce, a tak zatajila rozhodujúcu skutočnosť majúcu vplyv na výsledné rozhodnutie žalovaného.

Na odvolanie žalobkyne žalovaný správny orgán, tak ako je uvedené vyššie, prvostupňové správne rozhodnutie potvrdil a opravný prostriedok žalobkyne zamietol. Svoje rozhodnutie odôvodnil argumentáciou, že žalobkyňa písomne neohlásila žalovanému do ôsmich dní zmeny skutočností na trvanie nároku na jednorazový peňažný príspevok na úpravu bytu - na bezbariérovú úpravu kúpeľne tým, že písomne neoznámila, že uvedené úpravy bytu nebude vykonávať spoločnosť TIROSTAV spol. s.r.o.

Krajský súd po preskúmaní žalobou napadnutého rozhodnutia žalovaného dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie žalovaného a postup žalovaného v medziach žaloby sú v súlade so zákonom, preto rozsudkom č. k. 7S/11/2012-61 zo dňa 21.11.2012 žalobu žalobkyne zamietol dôvodiac, že žalobkyňa nespĺnila zákonné predpoklady na poskytnutie peňažného príspevku, nakoľko finančné prostriedky nepoužila v súlade so zákonnými podmienkami, ale boli použité síce za účelom rekonštrukcie bytu žalobkyne, ale nie príslušnou osobou a nie v súlade s ustanovením § 63 ods. 8 zákona o sociálnej

pomoci, preto považoval krajský súd žalobné námietky za neopodstatnené.

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením sp. zn. 4Sžso/6/2013 zo dňa 09.04.2013 zrušil rozhodnutie súdu prvého stupňa a vec mu vrátil na ďalšie konanie s odôvodnením, že sa nevysporiadal v plnom rozsahu s dôvodmi žaloby, rozhodnutie žalovaného nepreskúmal po stránke formálnej aj obsahovej v medziach žaloby, preto jeho rozhodnutie o zamietnutí žaloby je založené na neúplnom zistení stavu veci a na nesprávnom právnom posúdení veci. Záverom uviedol, ako má krajský súd v ďalšom konaní postupovať.

Krajský súd v intenciách zrušovacieho uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci opätovne rozhodol, a to rozsudkom č. k. 7S/11/2012-98 zo dňa 10.07.2013 tak, že žalobu žalobkyne zamietol, čo podporil v podstate rovnakými dôvodmi ako v predchádzajúcom zrušenom rozsudku zo dňa 21.11.2012.

O opravnom prostriedku rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením sp. zn. 10Sžso/80/2014 zo dňa 30.11.2015 tak, že rozsudok krajského súdu č. k. 7S/11/2012-98 zo dňa 10.07.2013 v spojení s opravným uznesením č. k. 7S/11/2012-129 zo dňa 16.10.2014 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie argumentujúc, že súd prvého stupňa nerešpektoval právny názor odvolacieho súdu, a tak nedal odpoveď na základné otázky nastolené žalobkyňou. Zdôraznil, že v ďalšom konaní je krajský súd viazaný právnym názorom odvolacieho súdu, preto bude povinný v ďalšom konaní pokračovať v odvolacím súdom naznačenom smere.

Krajský súd preskúmaným rozhodnutím opäť zamietol žalobu žalobkyne z dôvodu, že spisový materiál potvrdzoval všetky okolnosti zodpovedajúce k tomu, že k vráteniu tohto príspevku bolo potrebné pristúpiť kvôli nezdokladovaniu ani rozsahu vykonaných prác, ani subjektov, ktoré pri tejto činnosti pracovali, rozsahom výroku trestného rozsudku vo vzťahu k žalobkyňi bol súd v predmetnom prípade viazaný, preto dospel k záveru, že nebol daný dôvod na zrušenie rozhodnutia súdu pre „nezodpovedané otázky“. Mal za to, že rozhodnutie a postup správneho orgánu v medziach žaloby sú v súlade so zákonom, preto rozsudkom žalobu zamietol ako nedôvodnú.

Odvolací súd vychádzajúc z odvolania žalobkyne konštatuje, že táto odvolanie voči rozhodnutiu súdu prvého stupňa založila na námietke nesprávneho právneho posúdenia s tým, že súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav, v konaní došlo k vade, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie, a tak je rozhodnutie súdu prvého stupňa nepreskúmateľne pre nezrozumiteľnosť a nedostatok dôvodov.

Po preskúmaní súdneho a pripojeného administratívneho spisu nemohol odvolací súd inak, ako konštatovať, že krajský súd pochybil, ak žalobou napadnuté rozhodnutie žalovaného nezrušil a vec nevrátil žalovanému na ďalšie konanie z dôvodu, že zistený skutkový stav nebol dostatočným podkladom pre vydanie preskúmaného rozhodnutia žalovaného.

Správny orgán pri vydávaní napadnutého rozhodnutia vychádzal z toho, že žalobkyňa vedome vylákala peňažný príspevok od žalovaného, pričom svoj právny záver žalovaný správny orgán podporil poukazom na právoplatný rozsudok Okresného súdu Košice II č. k. 7T/93/2010-192 zo dňa 21.12.2010, ktorým bola žalobkyňa uznaná vinnou za to, že spoločným konaním (spolu s Z. N. a Z. F.) vylákala od iného príspevok zo štátneho rozpočtu, ktorého poskytnutie je podľa všeobecne záväzného právneho predpisu viazané na podmienky, ktoré nespĺňa, a to tým, že ho uviedla do omylu v otázke ich splnenia, čím spáchala prečin subvenčného podvodu formou spolupáchateľstva podľa § 20, § 225 ods. 1 Trestného zákona. Správny orgán mal za to, že žalobkyňa vedome spôsobilá, že sa jej peňažný príspevok na kompenzáciu priznal a vyplatil neprávom, nakoľko podľa správneho orgánu žalobkyňa už v čase predloženia predfaktúry a faktúry vedela, že spoločnosť TIROSTAV spol. s r.o. nebude vykonávať príslušné práce. Uvedeným konaním žalobkyňa zatajila skutočnosť, ktorá mala vplyv na výsledné rozhodnutie žalovaného.

V súvislosti s uvedeným upriamuje odvolací súd pozornosť na ustanovenie § 103 ods. 1 a § 104 ods. 1 a

2 zákona o sociálnej pomoci, z ktorých vyplývajú povinnosti a zodpovednosť občanov v oblasti sociálnej pomoci a predovšetkým o ktoré žalovaný správny orgán oprel svoje žalobou napadnuté rozhodnutie.

Odvolačí súd má v prejednávanej veci za nesporné, že nárok žalobkyne na poskytnutie peňažného príspevku na úpravu bytu vyplýval z rozhodnutia správneho orgánu prvého stupňa č. 2008/28170-1 zo dňa 09.01.2008, ktorý jej príslušný peňažný príspevok priznal s ohľadom na to, že v zmysle zákona o sociálnej pomoci bola posudkom prvostupňového správneho orgánu č. K2/2007/28469 zo dňa 06.12.2007 určená miera funkčnej poruchy žalobkyne na 70 % (občan s ťažkým zdravotným postihnutím), pričom bolo navrhnuté, aby boli sociálne dôsledky kompenzované peňažným príspevkom.

Z uvedeného pre odvolací súd vyplynulo, že žalobkyňa mala legitímny nárok na priznanie, resp. poskytnutie peňažného príspevku na kompenzáciu ťažkého zdravotného postihnutia vo forme príspevku na úpravu bytu, a preto sa nestotožnil so záverom krajského súdu, že žalobkyňa vylákala finančné prostriedky od žalovaného (prostredníctvom žiadosti, na podanie ktorej bola podnietená inými osobami), pretože žalobkyňi bol peňažný príspevok na úpravu bytu priznaný práve v súvislosti s jej zlým zdravotným stavom vyžadujúcim úpravu bytu, ktorý je podložený posudkom správneho orgánu prvého stupňa, ktorý, ako správne uviedol súd prvého stupňa, nikto nerozporoval.

V ďalšom mal krajský súd za preukázané, že žalobkyňa dokonca už v čase predloženia predfaktúry a faktúry vedela, že rekonštrukčné práce nebude vykonávať spoločnosť TIROSTAV spol. s r.o. Vychádzal pritom z výsluchu žalobkyne v trestnom konaní (č. I. 47 trestného spisu), z výpovedí obvinených - N., F. (č. I. 88 trestného spisu) v trestnom konaní ako aj z trestného rozsudku vydaného v trestnom konaní vedenom na Okresnom súde Košice II, sp. zn. 7T/93/2010.

Krajský súd v odôvodnení napadnutého rozsudku opakovane uviedol, že je v celom konaní viazaný právoplatným trestným rozsudkom, ktorým bola žalovaná uznaná vinnou zo spáchania prečinu subvenčného podvodu formou spolupáchateľstva podľa § 20, § 225 ods. 1 Trestného zákona. K trestnému rozsudku Okresného súdu Košice II č. k. 7T/93/2010-192 zo dňa 21.12.2010 odvolací súd vo vzťahu k prejednávanej veci uvádza, že ak žalovaný správny orgán založil skutkové zistenia na výsledkoch trestného konania miesto toho, aby vykonal náležité dokazovanie, pričom krajský súd prevzal jeho právne závery, nemohol sa s takýmto záverom odvolací súd stotožniť. V súvislosti s uvedeným rozsudkom považoval odvolací súd za potrebné poznamenať, že úlohou krajského súdu bolo preskúmať, či boli splnené zákonné podmienky na uloženie povinnosti žalobkyňi vrátiť poskytnutý peňažný príspevok na úpravu bytu, preto krajský súd pochybil, ak namiesto vykonania dokazovania sa uspokojil so závermi trestného konania, v ktorom sa prejednávala trestná zodpovednosť žalobkyne v súvislosti s poskytnutím uvedeného príspevku. Pritom nie bez významu je skutočnosť, že žalobkyňa uzavrela dohodu o vine a treste (podľa okolností prípadu možno ani nie celkom slobodne), ale ďalší obvinení p. F. a p. N. boli rozsudkom Okresného súdu Košice II sp. zn. 7T/93/2010-304 zo dňa 14.08.2012 oslobodený spod obžaloby pre prečin subvenčného podvodu formou spolupáchateľstva podľa § 20, § 21 ods. 1 písm. d/ k § 225 ods. 1 TZ (za spáchanie ktorého bola žalobkyňa uznaná vinnou), pretože skutok nie je trestným činom. Okresný súd Košice II v oslobodzujúcom rozsudku dokonca uviedol, že z ustanovenia § 63 ods. 10 zákona o sociálnej pomoci „nevyplyva konkrétne povinnosť právnickej osobe, okrem vyhotovenia dokladu o cene úpravy bytu vykonať fakturované práce.“ Krajský súd však tento, pre jeho právny záver nevyhovujúci oslobodzujúci rozsudok, nevzal do úvahy.

Odvolačiemu súdu nie je zrejmé, akým spôsobom krajský súd dospel k jednoznačnému záveru o vedomosti žalobkyne o tom, že spoločnosť TIROSTAV spol. s r.o. nebude vykonávať rekonštrukčné práce, pričom pri formulovaní uvedeného názoru vychádzal odvolací súd predovšetkým zo skutočnosti, že samotná žalobkyňa iniciovala podnetom na Slovenskú obchodnú inšpekciu (ďalej len „SOI“) prešetrenie rekonštrukčných prác, pričom označila, že sa jednalo o úkony realizované spoločnosťou TIROSTAV spol. s r.o. Vzhľadom na to, že krajský súd bol presvedčený o uspokojujúcich komunikačných schopnostiach žalobkyne (nemá rozpoznávacie ťažkosti, problémy s pamäťou, v oblasti komunikácie nemá sociálne dôsledky), sa odvolaciemu súdu javí nelogické, že by žalobkyňa v podnete

na SOI uviedla spoločnosť, o ktorej mala vedomosť, že rekonštrukčné práce nevykonala. Odvolací súd musí v ďalšom konštatovať, že ak by súhlasil so záverom krajského súdu o tom, že žalobkyňa mala vedomosť o tom, že spoločnosť TIROSTAV spol. s.r.o. sa nepodieľala na realizácii rekonštrukčných prác (a napriek tomu sa u SOI domáhala prešetrovania vykonaných prác), tak by v podstate poprel logiku veci, pretože pri aplikovaní zákonov logického myslenia nemožno dospieť k záveru, že by žalobkyňa bola podala podnet na SOI, čím by bola upozornila na svoje vedomé protiprávne konanie.

Uvedený záver odvolacieho súdu podporuje aj skutočnosť, že nemožno objektívne očakávať, že žalobkyňa bola oboznámená, resp. si sama zisťovala, v akom právom vzťahu boli k spoločnosti TIROSTAV spol. s.r.o. jednotlivé fyzické osoby, ktoré reálne rekonštrukčné práce vykonali. Zároveň platí, že práve spoločnosť TIROSTAV spol. s.r.o. vystavila žalobkyni nielen predfaktúru, ale aj konečnú faktúru za vykonané práce, ktoré žalobkyňa následne predložila žalovanému. Navyše pán Z. N. je jediným spoločníkom a konateľom spoločnosti TIROSTAV spol. s.r.o.

Žalobkyňa počas celého správneho a súdneho konania namietala, že nedisponovala informáciou, že rekonštrukčné práce nerealizovala spoločnosť TIROSTAV spol. s.r.o., pričom vyjadrenie samotnej spoločnosti, že práce a ani predmetný materiál na prestavbu kúpeľne nedodala, údajné zneužitie vystavenej predfaktúry a faktúry žalobkyňou, či už vyššie spomínaný právoplatný trestný rozsudok podľa názoru odvolacieho súdu neboli dostatočné na formulovanie záveru o dostatočne zistenom skutkovom stave, pretože nebolo bez pochyb preukázané, že žalobkyňa mala poznatky o tom, že stavebné práce v súvislosti s rekonštrukciou kúpeľne nebude vykonávať spoločnosť TIROSTAV spol. s.r.o. Ak teda žalobkyňa nedisponovala predmetnou informáciou, nemohla ani oznámiť žalovanému v zmysle ustanovenia § 104 ods. 2 zákona o sociálnej pomoci zmenu realizátora úpravy bytu.

Vzhľadom na uvedené a s poukazom na námietky žalobkyne o tom, že nedisponovala informáciami, že spoločnosť TIROSTAV spol. s.r.o. nevykonávala rekonštrukčné práce, keď navyše ani pre správny orgán nie je sporné, že práce boli vykonané, nie je podľa názoru odvolacieho súdu bez ďalšieho dokazovania v smere načrtnutom v uznesení Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Sžo/6/2013 zo dňa 09.04.2013 možné prijať záver o splnení zákonných podmienok pre povinnosť žalobkyne poskytnutý príspevok vrátiť.

Odvolací súd ďalej dáva do pozornosti, že ani z rozhodnutia o priznaní peňažného príspevku zo dňa 09.01.2008, ani z rozhodnutia o jeho zvýšení zo dňa 06.03.2008 nevyplyva určenie konkrétneho subjektu, ktorý bol povinný vykonať rekonštrukčné práce, resp. povinnosť, že subjekt, ktorý rekonštrukčné práce vyfaktoval, ich musel aj realizovať. Od žalobkyne sa na poskytnutie peňažného príspevku vyžadovalo len predloženie dokladu o cene úpravy bytu vyhotoveného právnickou osobou alebo fyzickou osobou, ktorej predmetom činnosti je vykonávanie úprav a ktorá má na túto činnosť oprávnenie, čo žalobkyňa splnila.

Za nesmierne významnú skutočnosť v prejednávanom prípade považoval odvolací súd práve to, že bolo bez akýchkoľvek pochybností preukázané, že došlo k realizácii prác za účelom rekonštrukcie bytu žalobkyne. Potvrďuje to aj záznam zo sociálneho zisťovania o zrealizovaní prác uskutočneného v domácnosti žalobkyne, na podklade ktorého došlo k vydaniu rozhodnutia správneho orgánu prvého stupňa č. 2008/28170-2 zo dňa 06.03.2008, ktorým sa rozhodlo o zvýšení peňažného príspevku na úpravu bytu žalobkyne. Vzhľadom na uvedené považoval odvolací súd záver o povinnosti žalobkyne vrátiť celý poskytnutý finančný príspevok za predčasný, nemajúci oporu vo vykonanom dokazovaní.

V zmysle uvedeného má odvolací súd napadnuté rozhodnutie žalovaného, ako aj prvostupňové rozhodnutie za nepreskúmateľné z dôvodu, že zistenie skutkového stavu je nedostačujúce na posúdenie veci a pre nedostatok dôvodov. Skutočnosť, že prvostupňový orgán aj žalovaný rozhodovali vo veci bez riadnych podkladov a uspokojili sa v konaní v podstate len s výsledkami trestného konania považuje odvolací súd za takú vadu, ktorá má vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia. Z uvedených dôvodov bolo potrebné rozsudok krajského súdu v zmysle § 220 O.s.p. zmeniť a preskúmané rozhodnutie žalovaného zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. V ňom bude potrebné v intenciách

uvedeného znova posúdiť, či s prihliadnutím na všetky okolnosti boli v danom prípade splnené zákonné podmienky pre uloženie povinnosti žalobkyne vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky, ktoré nesporne boli použité na vykonanie odsúhlasených rekonštrukčných prác.

O trovách konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 a 2 O.s.p. v spojení s § 246c O.s.p. a § 250k ods. 1 O.s.p. tak, že žalobkyňa vzhľadom na jej úspech v konaní priznal ich náhradu. Keďže žalobkyňa si trovy právneho zastúpenia nevyčísliła, súd jej mohol priznať iba náhradu trov konania vyplývajúcich zo spisu, a to súdny poplatok za žalobu (66 Eur) a súdny poplatok za podané odvolanie (70 Eur), v celkovej výške 136 Eur.

S poukazom na ustanovenie § 492 ods. 2 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok postupoval odvolací súd v konaní podľa predpisov účinných do 30.06.2016 (zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku n i e j e prípustný opravný prostriedok.